

Добър начин за възпитание.

Когато единъ день обѣдвахме, седемгодишния Владко се раздвижи на стола си, обърна се къмъ баща си и каза:

— Татко. . . .

— Е-е-е! — недовошно извика бащата.

— Супата вече е донесена, обѣдътъ започва и ти трѣбва да мълчишъ.

Следъ това бащата се обърна къмъ мене и добави:

— Споредъ мене, децата трѣбва да се възпитаватъ така, че да бждатъ дисциплинирани, да иматъ почитъ къмъ възрастнитѣ и да се не обаждатъ когато трѣбва и когато не трѣбва. Не съмъ ли правъ?

— Да, — отговорихъ азъ, като се двоумѣхъ.

— Татко . . . обади се пакъ Владко.

— Ще млъкнешъ ли, — скара му се баща му. — Какво неспокойно дете!

Домакинята започна да разсипва супата.

— Владко избута чинията си, погледна умолително баща си и каза за трети пжтъ:

— Татко. . . .

— Това дете ще ме подлуди! ! Когато изедемъ супата, ти можешъ да искашъ позволение да кажешъ какво желаете, но докато ядемъ ще мълчишъ.

Владко макаръ и да си отваряше устата на нѣколко пжти, но като срѣщаше строгия погледъ на баща си, свеждаше очи и безъ да се докосне до супата, страхливо ни поглеждаше.

Когато изяхохме супата си, Владко страхливо запита:

— Татко, . . . сега мога ли да говоря?

— Е добре, какво искашъ? Кажи!

— Татко, нашата готвачка, преди да донесе обѣда, намѣри въ супата жаба. Жабата бѣше съвсемъ сварена. Това . . . това не е ли вредно за здравето?

Отъ есперанто **Ив. Шиваровъ.**